

Afrikkalaisia amfiteattereita

Sveitsiläinen *Études de lettres* saapui tänä vuonna ensimmäistä kertaa päivänvaloon kirjanpaksuisena kaksoisnumerona. Revyyän pääteemana oli monitieteisesti puitu kysymys antiikin ajan speaktaakkeleista ja niiden esityspaikoista. Antropologi Michel E. Fuchsin ja arkeologi Benoît Dubossonin kokoamaan pakettiin osallistui yhtenä monien joukossa lausannelainen arkeologian doktorandi Adeline Pichot. Hän selostaa artikkelissaan, mitä tiedetään muinaisen Mauretanian show-skenestä.

Mauretania oli mauriheimon asuttama kuningaskunta Välimeren rannikolla. Sitä ei siis pidä sekoittaa nykyiseen Mauritaniaan valtioon Atlantin rannikolla. Tuhottuaan Karthagon 146 eaa. Rooma otti koko pohjoisluoteisen Afrikan suojelukseensa: Egyptin länsinaapurista Kyrenaikasta länteen eli nykyisen läntisen Libyan alueella oli ensinnäkin karthagolaisten vanha valtamaa Prokonsulaarinen Afrikka. Edelleen nykyisen Tunisian kohdalla sijaitti Numidia, josta länteen levittäytyivät Caesarian Mauretania ja Tingitanan Mauretania. Jahka keisari Caligula murhautti viimeisen maurikuninkaan Ptolemaioksen 40 jaa., Mauretaniasta tuli muodollisestikin osa Rooman valtakuntaa. Tässä välissä maa asukkaineen oli jo ehtinyt muuttua kosolti.

Pichot'n asiana on selvittää, kuinka roomalaiset roomalaistivat alusmaansa. Hän ammentaa esimerkiksi roomankreikkalaiselta oppineelta Strabonilta (64/63 eaa.–24 jaa.), joka maantieteellisen suurteoksensa *Geographikan* III kirjassa kuvailee roomalaisten tapaa perustaa tiuhaan kaupunkeja ja levittää ”roomalaista elämänmuotoa” kauas emämaan ulkopuolelle. Urbaaniin valtakulttuuriin mukauttamisessa teatteri – ja ylipäänsä kaikenlainen

viihdyke *ludista* (kilvat ja näytännöt) *muneraan* (ihmisottelut) ja *venationesiin* (metsästyskamppailut) – osoitautui tehokkaaksi välineeksi. Kuten runoilija Ovidiuskin (43 eaa.–17/18 jaa.) kuvaa, näytelmät (*ludi scaenici*) alkoivat triumfiparaateista muistuttavalla kulkueella (*pompa*), jonka päätteeksi jumala(nkuva)t pääsivät katsomaan kunniaukseen esitettäviä kappaleita.

Myös siirtomaitten uudet alaimaiset muokattiin näillä repäisevännäköisillä valtiokultteilla roomalaisen uskonnon, ideologian ja hallitusvallan kannattajiksi tarvitsematta pahemmin pelätä heidän kerryttävän kaunaa ja kapinamieltä. Vaikutteet siirtyivät nopeasti vieraalta eliitiltä paikalliselle eliitille ja edelleen laajemmalle kaupunkiväestöön. Kun numidialaissyntyisestä, Roomassa kasvatetusta kuninkaanpojasta tuli 25 eaa. Caesarin ja Augustuksen turvin Mauretanian kuningas Juba II, hän pääsi maan pääkaupungissa, vanhalle foinikialaiselle kauppapaikalle perustetussa Caesariassa esittelemään uutta imperiaalista elämäntapaa. Leipää ja sirkushuveja olla piti.

Augustinus viittaa *Confessiones*nsä III kirjassa nuoruutensa kiihottaviin teatterinautintoihin 370-luvun Pohjois-Afrikassa. Nykyään muinaisen Mauretanian alueelta kuitenkin tunnetaan vain kuusi amfiteatteria ja kolme muuta teatterirakennusta. Suurin osa näistä sijaitsee Caesarian puolella, kun taas Tingitanan eli nykyisen Tangerin ympärille rakentuneesta valtakunnankolkasta on saatu kaivettua esiin paljon niukemmin muistomerkkejä. Pichot kuitenkin muistuttaa, ettei monikaan uskonut nykyisen Larachen tuntumassa sijainneen Lixuksen kaupungin kaivauksista löydettävän mitään todella merkittävää, kunnes sinnikäs ranskalainen arkeologi Michel Ponsich työryhmineen yhytti sieltä 1960-luvulla komean amfiteatterin. Toinen kaupunki, nykyisen Meknèsin lähellä sijaitseva Volubilis, on Pichot'n oma

ekskavaatiokohde. Siellä löydöt eivät ole vielä olleet yhtä näyttäviä, ”mutta alue on valtava, eivätkä tutkimukset ole lähelläkään loppuaan”.

Medikalisaatiosta

Pisassa 1981 perustettu filosofinen aikakauslehti *Teoria* ilmestyy neljästi vuodessa. Välineen perustajan, moraalifilosofian ja logiikan historian professorin Vittorio Sainatin kuoltua vetovastuu siirtyi etenkin hermeneutiikkaa tutkineelle ja Gadamerin oppilainakin huhkineelle Adriano Fabrisille (1958–), josta tuli Pisan moraalifilosofian professori 2001. Tämän vuoden ensimmäisen *Teorian* täyttää melkein kokonaan monialainen teemakokonaisuus ”Medikaalisen järjen kritiikki”.

Endokrinologi Simonetta Marucci paneutuu omassa osuudessaan lääkärintyön perusteisiin. Hän vastustaa ajatusmallia, jonka keskipisteessä on tiukan biologisesti määritelty sairaus ja sen sekä taudinaiheuttajien mekaaninen poistaminen. Maruccin mukaan kaiken ytimeen olisi nimittäin syytä hahmottaa kärsivä henkilö, potilas, jolle sairaus on ennen muuta sopusointuisen maailmasuhteen ja minuuskokemuksen menettämistä ja paraneminen fyysispsykkis-sosiaalisen harmonian eheytymistä. Lääkärien olisi muistettava, että sairaudet ovat luonnontieteellisten tutkimuskohteiden lisäksi ihmisten ainutlaatuisten elämänsis-torioiden vaiheita. Hoitamisessa ja lääkärintaidossa yksilön ’maailmasuhde’ ja ’olemassaolon merkitys’ pitää nostaa ensisijaisiksi seikoiksi, mikä muiden muassa Gadameriin viittaavan Maruccin sanoin tarkoittaa arvojen ja tosiasioiden välisen karkean erottelun hylkäämistä. Vasta sitten voidaan puhua ihmisarvoisesta hoidosta ja lääketieteen palaamisesta ”eettiseen ulottuvuuteensa”.

Marucci vetoaa terveyden laajan

positiivisen määritelmän yhteydessä WHO:n viralliseen linjaan. Mutta hän myös toteaa, että potilaan parhaasta huolehtivilta lääkäreiltä tarvitaan uskallusta irtautua vanhoista tottumuksista vaikka sitten taloudellis-karrieristisen turvan kustannuksella. Näillä main pukkaavat hahtumaan niin kriittiset reformistit kuin monen sortin hörhöhiilerit ja skeptikotkin, sillä Marucci tunnetaan kotimaassaan ”integroidun lääketieteen” asianaisena ja vaihtoehdoisten hoitomuotojen ymmärtäjänä. Hän laati 2007 (yhdessä Laura Dalla Ragionen kanssa) syömishäiriöitä ja identiteettiongelmia käsittelevän teoksen *L'anima ha bisogno di un luogo* sekä eräänlaisen hyvän lääkärin käsikirjan *La cura*. Ilmeisesti *Teorian* toimittajat katsovat, että asiallinen puheenvuoro ei vesity mahdollisista taustayhteyksistään homeopatiaan ja sen sellaiseen.

Sielun koosta

Joku muistaa Nietzschen avustaneen 1860–1870-luvulla *Rheinisches Museum für Philologie*ta kreikkalaisia käsitteillä artikkelillaan. Toimitteen perustivat 1827 Rooman historian auktoriteetti B. G. Niebuhr, kreikkalaisuuden tuntija A. Böckh ja filosofisimmin suuntautunut C. A. Brandis nimellä *Rheinisches Museum für Philologie, Geschichte und griechische Philosophie*. Lyhennettyyn nimeen siirryttiin 1832, ja 1842 alkoi nykyisen *Neue Folgen* ura kahden kreikkaspesialistin, F. G. Welckerin ja Nietzschen mentorin F. Ritschlin, johdolla. *Rheinisches Museum für Philologie* ilmoittaa olevansa tätä nykyä vanhin muinaistieteellinen ammattilehti.

Luoteisessa Kreikassa sijaitsevan Ioanninan yliopiston antiikin kreikan lehtori Maria Liatsi kirjoittaa meneillään olevan vuosikerran avausvihkossa Aristoteleen käsitteestä ’suuriselisuus’ (*megalopsykhia*). Tämä

johtaa hänet lähilukemaan *Nikomakhoksen etiikkaa*. Tarkastellaanhan teoksen III kirjan 6. luvusta aina V kirjan loppuun lähemmin eettisiä eli luonteenhyveitä: miehuullisuutta, kohtuullisuutta, anteliaisuutta, runsaskätisyyttä, suuriseluisuutta, rauhallisuutta, totuudellisuutta, seuralisuutta, oikeudenmukaisuutta ja ystävyyttä.

Toisin kuin muut hyveet sosiaalisessa virityksessään, suuriselisuus kiinnittyy Liatsin mukaan kantajansa itsesuhteeseen. Toisena erityispiirteenä se ei mielly muiden tavoin yksittäis-konkreettiseksi tavoitteeksi. Kolmanneksi Aristoteles käsittelee suuriseluisuutta perusteellisemmin ainoastaan oikeudenmukaisuutta. Neljänneksi tutkijat ovat olleet erityisen pihalla sen merkityksestä. Liatsi lainailee esimerkkejä, joissa myös latinan *magnanimitas*ina tunnettua ilmiötä on vähätelty, koetettu häätää etiikasta, palautettu filosofin ironiaan tai huumoriin, samastettu moraalittomaan arroganssiin, typistetty Sokrateen elämäntapaan tai kesytetty *vita activan* ja *vita contemplativan* rajankäynniksi. Hän itse ei halua korjata suuriselisuuden mainetta (koska H. J. Curzer rehabilitoi sen jo 1991) eikä perata jok’ikistä *locus classicusta*. Liatsi tahtoo vain kirkastaa sen ”olennaista merkitystä ja sen tehtävää aristoteelisen etiikan kokonaiskonseptiossa”.

Suuriselisuus vastaa Aristoteleen tapaa puolustaa ’liian paljon’ ja ’liian vähän’ väliin sijoittuvaa keskivälin ihannetta. Niinpä se erkaantuu yhtä hyvin tyhmänylpeyden kuin pikkumaisuudenkin paheista. Toisaalta suuriselisuus on kiinni äärimmäisyydessä, sillä se edellyttää suuruutta ja parhautta. Lisäksi suuriselisuus on tekemisissä jalosukuisuuteen, rikkauteen, valtaan, maineeseen ja menestykseen kuuluvien ulkonaisuuksien kanssa, sillä sisäiset hyveet tunnustetaan ja vahvistetaan ulkoisesti. Tärkein ulkoisista hyveistä on suuri kunnia. Mahtia ja vaurautta kannattaa tavoitella kunnian tähden,

mutta Aristoteleen oppi onnellisuudesta (*eudaimonia*) tuo mukaan itseisarvoisen kunnian kunnian vuoksi: suuri myöntää suuruutensa, paras ansaitsee parasta.

Liatsi ei syvemmlästi pohdi hyveiden aatelista taustaa, huomauttaapa vain, että *megalopsykhia* on merkittävien ihmisten etuoikeus, ei ”kenen tahansa” mahdollisuus. Kun aihetta sivutaan Aristoteleen teoksessa *Toinen analytiikka*, selvää, ettei Akilleuksen ja Aiaksen kaltaisia, kunnianloukkausta kestävämpiä sankareita voi pitää suuriseluisina, sillä he eivät ole tasapainoisen kattavasti hyveellisiä hyväkkäitä. Ulkoinen arvokkuus, joka arkaaisella kaudella tulkittiin ulkoeettisesti, alkaa Aristoteleen etiikassa auttaa tekojen ja hyveiden ykseyden ilmenemistä.

Liatsi alleviivaakin Aristoteleen etiikan ”realistista ja pragmaattista” otetta. Stageiralainen ”ei ole mikään moraalinen rigoristi”. Niinpä onnellisuuskin on ymmärrettävä onnenkantamoisen sijaan tilana, jota esimerkiksi ystävät, hyvinvointi ja poliittinen vaikutusvalta edistävät. Onnellinen tuskin voikaan olla, Liatsi riehaantuu jatkamaan, jos on ”ruma, alhaista syntyperää tai jos on huonot lapset tai huonot ystävät tai ei ystäviä ollenkaan”. Onnen pääedellytyksenä on kuitenkin toiminta hyveen mukaisesti. Sikäli suuriselisuus on onnellisuutta itseään ja onnellisuus taas suuriselisuutta. Sielultaan suuri ei ole utooppinen yli-ihminen vaan onnellisen elämän ideaalityyppi. Kun *Nikomakhoksen etiikka* nimittää suuriselisuutta ”eräänlaiseksi hyveiden kruunuksi” (1124a23), Liatsi tulkaa sen tuovan paremmin esiin muut hyveet. Ei kruunukaan korosta kunninkaan kuningasolemista, ellei hän ole kuningas ja näytä kuninkaalta.

Liatsille *megalopsykhia* on ”syvästi kreikkalainen hyve”, joka ”edustaa koko antiikin Kreikan ajattelutapaa”. Kristillisestä nöyryyskulmasta suuriselisuuden ydinsisältö on hänen mielestään jotain lähes käsittämättömyyttä ja työläästi hyväksyttävää:

”Kun on paras, täytyy tiedostaa se, näyttää se ja käyttäytyä sen mukaisesti.” Avoimeksi jääkin enää, miksi Aristoteles sanoo (1125a13) suuri-sieluisen kävelevän hitaasti, innostuvan nihkeästi, auttavan kernaasti ja puhuvan mataläänisesti.

Suu auki, netti kiinni

Historian siivet havisivat heinäkuussa Lontoon Troxyssä, kun kaksi älyllisen tähtitaivaan komeettaa, Slavoj Žižek ja Julian Assange, kohtasivat *Democracy Now!* -hankkeesta parhaiten tunnetun Amy Goodmanin moderoimassa keskustelussa, joka välitettiin reaaliajassa myös nettiin¹. Yli 2000 ihmistä oli maksanut 25 puntaa pääsylipusta tilaisuuteen, josta muodostui jonkinlainen rahassampo, ilmeisesti vahingossa. Tapahtumaa oli nimittäin jouduttu jo kahdesti siirtämään. Ensin se oli tarkoitus pitää University of Londonin kasvatustieteen instituutissa. Sali oli varattu ja päivä päätetty, kun kasvatustieteen konferenssipomo ilmoitti järjestäjille, että johtuen aiheen taipumuksesta houkutella ”huomattavaa hankausta” (*considerable controversy*) tila ei enää ollut tarjolla.

Vaikka peruuttaja myöhemmin koetti pehmentää lausuntoaan, vahinko oli jo tapahtunut ja kissa ulkona kassista: lontoolaisen yliopiston kasvatustieteen laitos ei halua puuttua kiistanalaisiin aiheisiin. Tämä lienee yksi keskustelun merkittävimmistä tuloksista, joka performatiivisesti osoitti, mistä on kyse. Yliopistoja myöten länsimainen julkisuus lähinnä väistelee tärkeitä kysymyksiä ja turvaa kaupallista selustaansa. Myöskään suurten päivälehtien tai ison rahan televisio-kanavien tutkivat journalistit eivät ole tuottaneet murto-osaakaan niistä kansainvälisistä skuppeista, joita

WikiLeaks naurettavan pienine resursseineen on viime vuosina suol-tanut.

Itse keskustelu sujui yllättävän hyvin, sillä kolmikon etukäteen kitka-alttiilta vaikuttaneet maneerit eivät sabotoineet tilaisuutta. Assange esiintyi tapansa mukaan huolellisesti artikuloiden ja argumentoiden. Ehkä Žižekin nopeamman tahdin tempaamana Goodman kertaalleen intoutui jopa toistamaan juuri asettamansa kysymyksen Assangelle, joka oli vasta muotoilemassa lausettaan pikemmin kuin kaipaamassa kannustusta. Suunvuoron saadessaan Žižek puolestaan heittäytyi tuttuihin ryöpytyksiin ja niiden metakommentointiin. Räävittömän jutun kerrottuaan hän totesi, että hyvän maun rajojen rikkomisen tarkoitus on estää tilaisuutta menemästä pönöttämiseksi. Moderaattorina Goodmanilla ei ollut paljon muuta tehtävää eikä ilmeisesti haluakaan kuin seurata, että homma pistetään poikki sovitun aikaan.

Paljon aikaa käytettiin terrorismista puhumiseen, kun pääosin Yhdysvalloissa toimiva Goodman otti kohta kohdalta ja syyttäjät syyttäjältä esiin Assangea vastaan esitetyt väitteet maanpetoksesta, terrorismista sekä sotilaiden ja siviilien henkien vaarantamisesta. Assange vastaili Goodmanin referoimiin syytöksiin kuivan legalistisesti kertoen närkästyneensä vain, kun Sarah Palin oli moittinut häntä oikeinkirjoituksesta. Niinpä nurinkääntö jäi Žižekin tehtäväksi: ”Olet terroristi, samassa mielessä kuin Gandhi oli terroristi.” Žižek selitti tarkoittavansa, että Gandhin tapaan Assange pyrkii muuttamaan rakenteita. Hän ei ainoastaan ”tee väärin”, vaan pyrkii määrittelemään uudelleen, mitä ’väärin tekeminen’ ylipäätään on. Näin Assange ylittää liberaalin sananvapauden ihanteet, joiden mukaan kaikki on jo tehty, kun korruptoituneet pahantekijät on paljastettu ja voimme tyytyväisinä

todeta, kuinka hyvin systeemi toimii. WikiLeaks on varmasti saavuttanut suurimman maineensa paljastelun – mielenkiintoista on, että tsaristisessa suomessa ei ole helppoa vastinetta sanelle *leaks* – avulla, mutta sen perinpohjainen tarkoitus on tehdä kaikki salailulle perustuvat hallintomallit mahdottomiksi.

Ajattelunsa Assange on esittänyt esimerkiksi esseessä ”State and Terrorist Conspiracies”², jossa hän kuvaa nykyaikaisia autoritaarisia valtioita eräänlaisiksi salaliitoiksi. Autoritaarinen komentoketju voi toimia vain, jos sen tosiasialliset päämäärät ovat salaisia, koska ne palvelevat vain sisäpiiriä, eivät komentoketjun suoritettavaa tasoa. Näin autoritaarinen sisäpiiri tarvitsee jonkinlaisen varjoisan puolen, joka ainakin periaatteessa on kiellettävissä³. Assange toteaa, että perinteisesti salaliittoja on pyritty purkamaan käymällä salaliiton jäsenten kimppuun, mikä harvoin toimii. Sen sijaan hän ehdottaa salaliiton päätöksenteon hankaloittamista ja lopulta halvaannuttamista tekemällä kaikki sen informaatiojärjestelmät ensin reikäisiksi, sitten huokoisiksi ja lopulta avoimiksi.

Tietovuodot saavat sisäpiiriin vainoharhaiseksi, mikä jo sinällään huomattavasti hankaloittaa sen toimintaa ja nostaa kustannuksia. Lopulta kun informaatiokanavat vuotavat jatkuvasti, salaliiton koko voima menee välttämättömien kanavien valvomiseen, vuotajien rankaisemiseen ja väärin päätösten korjailuun. Assangen päätelmä kannattaa lainata kokonaisuudessaan:

”[Vuodot] minimoivat sisäisten kommunikaatiokanavien tehokkuuden (asettamalla eräänlaisen kognitiivisen ’salaisuusveron’) ja samalla vähentävät koko järjestelmän tietokykyä, mikä johtaa vallan heikkenemiseen, kun ympäristön muutos vaatii sopeutumista. Siksi maailmassa, jossa tietojen vuotaminen on helppoa, salaisuuden perustuvat tai

epäoikeudenmukaiset järjestelmät kärsivät pahemmin kuin avoimet, oikeudenmukaiset järjestelmät.”

Vaikka Žižek ei ottanutkaan asiaa puheeksi, Assangen tavoite on val-lankumouksellinen: pitää luoda informaatioympäristö, joka suosii oikeudenmukaisuutta epäoikeudenmukaisuuden kustannuksella.

Lontoon yliopiston kieltäytymisen lisäksi keskustelu toi esiin kaksi muuta WikiLeaksin ikään kuin vahingossa esille nostamaa kipukohtaa, jotka eivät suoraan liity sen toimintaan tietovuotajien nimettömyyden takaajana – Assangen ominta alaan ovat salausohjelmat. Ensimmäinen on näennäisesti valtioiden vastaiseen vapaamarkkina-ideologiaan nojaavien suurten (finanssi)yritysten petos. Olisi voinut kuvitella, että Visan, Amazonin ja MasterCardin kaltaiset globaalit markkinatoimijat olisivat innoissaan tukeneet – jopa rahallisesti – WikiLeaksia, joka esiintyy informaatioajan vapauden ja kaikkia kansoja yhdistävien aiheiden airueena. Sen sijaan kun tilanne kävi kuumaksi, Amazon kieltäytyi myymästä WikiLeaksille tilaa palvelimiltaan ja Visa sekä MasterCard lopettivat sille osoitettujen tukimaksujen välittämisen. Nämä suuryritykset eivät näemmä sittenkään ensisijaisesti tavoittele paikkaa asiakkaidensa palvelijoina vapailla markkinoilla, vaan tilanteen tullen toimivat suhteellisten pienten hallinnollisten eliittien käsikassarana, mahdollisesti jopa lakien vastaisesti. Suuryrityksiä vastaan käytävien oikeusjuttujen vaiheita Assange esitteli mielellään.

Keskustelua hallitsi toinenkin oikeustapa, Assangea vastaan nostetut raiskaussyytteet. Eurooppaan liittovaltiona muutenkin epäluuloisesti suhtautuvat englantilaiset ovat saaneet pähkinän purtavakseen, kun Ruotsi pyytää Assangen luovuttamista tuomiolle. Vasta tämä tapaus on tuonut laajemmin ilmi, että eu-

rooppalaiset luovutuskäytännöt eivät kovin hyvin vastaa vanhaa käsitystä yksilön oikeussuojasta. Vaikka eri maiden oikeuskäytännöt ovat erilaiset, unionin piirissä valitsee luovutusvelvollisuus, jonka byrokraattiset ylimmät valvojat eivät ole yhdenkään valtion hallinnassa. Kenties Assange on Ruotsissa tehnyt rikoksia, joista hänet pitää saada vastaamaan. Niin tai näin, tilanne paljastaa, että luovutusjärjestelmä on nykyisellään altis mielivallalle, joka vähemmän ystävällisissä käsissä mahdollistaisi ei-toivottujen henkilöiden siirron maasta toiseen lain nimessä.

Päivän parhaan poliittisen huomion esitti Assange. Ennen arabikevättä hän oli työskennellyt Kairossa, kuulemma Miss Egyptin vieraana. Kokemuksestaan hän totesi: ”Suurimmalle osalle ihmisistä arki pehmeässä diktatuurissa [*soft dictatorship*] ja edustuksellisessa demokratiassa [*electoral democracy*] on samankaltaista.” Huomautuksesta tekee ovelan se, että Assange selvästi tarkoitti vertauksen tulkittavaksi kumpaankin suuntaan. Ensinnäkin niin, että Kairo on koko lailla samanlainen paikka kuin Lontoo tai Reykjavík, jossa Assangen kaltainen tietotyöläinen pääsee helposti nettiin ja saa kaupasta tarvitsemansa; rinnastus tuntuu korostavan ihmisten samankaltaisuutta, jokapäiväisiä yhtäläisyyksiämme. Ja toiseksi niin, että edustuksellisen demokratian kansalaisilla on kutakuinkin saman verran poliittista ja taloudellista valtaa kuin pehmeiden diktatuurien alamaisilla. Vaikka informaation vapaus antoi, osittain WikiLeaksin ansiosta, potkua arabikevälle, informaation vapaus on samaan aikaan uhattuna edustuksellisissa demokratioissa.

Keskustelijat olivat samaa mieltä siitä, että sensuuri on oireena oikeastaan hyvä asia. Ensinnäkin se paljastaa, että informaation vapaudella on väliä, ja toiseksi se osoittaa, että vallanpitäjillä on piilotettavaa. Žižek esitti jopa, että ”pehmeä sensuuri”

olisi vastahyökkäyksen sijaan ollut paras tapa sulkea WikiLeaks. Länsimainen julkisuus olisi yhtäältä suudellut WikiLeaksin kuoliaksi kehumalla sen ansioita ja toisaalta – jos pyytämisen ei olisi piisannutkaan – kieltänyt sitä julkaisemasta kaikkein raflaavinta aineistoa. Esimerkiksi Yhdysvallat asettui kuitenkin omaa kömpelyyttään täydelliseen vastahankaan, mikä ainoastaan nosti panoksia pelissä, jossa kaikki kortit ovat Assangella tai ainakin WikiLeaksilla. Organisaation pään katkaiseminen ei nimittäin tässä tapauksessa pidemmän päälle auta, jos sellaista edes vakavissaan suunnitellaan. WikiLeaksista on jo olemassa lukuisia kopioita, aina Assangen itsevaltaista hallintotapoja vieroksu-neiden entisten aktiivien demokraattisemmasta ja läpinäkyvämmästä OpenLeaksista qatarilaisen al-Jazeera-mediatalon omaan tietovuotokanavaan. Vain laittamalla netin kiinni saisi WikiLeaksin kokonaan pois päiviltä, ja se ei sittenkään taida sisäpiirille maistua, kuten Egyptin esimerkki kertoo.

Viitteet & Kirjallisuus

- 1 Koko keskustelu on nähtävissä osoitteessa: www.democracynow.org/blog/2011/7/5/watch_full_video_of_wikileaks_julian_assange_philosopher_slavoj_iek_with_amy_goodman
- 2 Verkossa: www.cryptome.org/0002/ja-conspiracies.pdf
- 3 Sivumennen sanoen: Žižek on tarttunut WikiLeaks-kirjoituksiinsa juuri tähän kiistettävissä-olevuuteen. Vaikka WikiLeaksin paljastukset ovat harvoin tuoneet esiin mitään täysin uutta, ne ovat usein osoittaneet pitkään kiertäneet epäilyt ja väitteet kiistattomasti tosiksi. Ks. esim. Žižek, Slavoj, Good Manners in The Age of Wikileaks. *London Review of Books*. Vol. 33, No. 2, 2011, 9–10. Verkossa: www.lrb.co.uk/v33/n02/slavoj-zizek/good-manners-in-the-age-of-wikileaks